

Arrest

nr. 152 922 van 21 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 18 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 mei 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, komt op 14 oktober 2010 aan in België en wordt op 20 oktober 2010 te Brussel in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waaruit blijkt dat hij wordt toegelaten tot verblijf tot 30 oktober 2010.

1.2. Op 26 januari 2011 dient de verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner van een Unieburger. Op 30 mei 2011 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. Op 29 juli 2011 dient de verzoeker een tweede aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner van een Unieburger. Op 9 februari 2012 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.4. Op 4 juni 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Bij arrest nr. 112 591 van 23 oktober 2013 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.5. Op 21 maart 2015 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoeker op dezelfde dag wordt ter kennis gegeven. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

De heer, die verklaart te heten(1):

(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

~~binnen dagen na de kennisgeving~~ / uiterlijk op 21.03.2015

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Artikel 74/14 :

- ☐ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk

Geen arbeidskaart/Geen beroepskaart - PV nr HV.55.LP.003266/2015. opgesteld door PZ VILVOORDE (…)

1.6. Op 21 maart 2015 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoeker ter kennis wordt gegeven. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of,
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene betekent een gevaar voor de openbare orde daar hij op heterdaad betrapt werd voor illegale arbeid. Pv opgesteld door PZ Vilvoorde HV.55.LP.003266/2015 Om die reden werd aan betrokkene voor het vrijwillig vertrek geen termijn toegestaan

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid: ,

- voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

- een vroegere beslissing tot verwijdering werd met uitgevoerd

*Betrokkene aangetroffen door de politie van PZ Vilvoorde Pvnr. HV.55.LP.003266/2015. Bijgevolg bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde, reden waarom aan betrokkene geen enkel uitstel om het grondgebied te verlaten wordt toegestaan en de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van twee jaar.
(...)"*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen op dat de bestreden beslissingen geen verknochtheid vertonen en dat bij gebrek aan voldoende samenhang tussen de twee bestreden beslissingen, het beroep slechts ontvankelijk is ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bijgevolg meent zij dat het beroep, ingesteld tegen het inreisverbod (bijlage 13sexies), onontvankelijk is.

2.1.2. De Raad merkt evenwel op dat een inreisverbod steeds gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten. Indien er een onwettigheid kleeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dan vloeit hieruit de nietigverklaring van het inreisverbod voort, aangezien het inreisverbod niet op zich kan blijven bestaan. Om deze reden kunnen beide beslissingen wel degelijk in hetzelfde verzoekschrift worden aangevochten.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota met opmerkingen, voor zover deze gericht is tegen het inreisverbod, dient te worden verworpen.

2.2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij tevens een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep, in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij ontwaart in hoofde van de verzoeker een gebrek aan het rechtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van het bestreden bevel, dat (onder meer) gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid en een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing de verzoeker bijgevolg geen enkel nut kan opleveren.

2.2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de eerste bestreden beslissing moet de verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

(...)"

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven in toepassing van (onder meer) artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoeker *"niet in het bezit (is) van een geldig paspoort"*. Deze vaststelling wordt door de verzoeker niet betwist. Aldus beschikt (de gemachtigde van) de bevoegde staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid. Bijgevolg zal hij na een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing niet anders kunnen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing kan de verzoeker in principe dan ook geen nut opleveren.

2.2.3. Niettegenstaande deze vaststelling mag geen bevel worden gegeven of mag het bevel niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere rechtsnormen. Te dezen voert de verzoeker evenwel geen schending aan van enige hogere rechtsnorm.

2.2.4. Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

3. Onderzoek van het beroep voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing (hierna: de bestreden beslissing)

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Er is dan ook sprake van een schending van art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht en eveneens de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker wordt ten onrechte beschuldigd van zwartwerk. Er is geen enkele vaststelling gebeurd van het feit dat verzoeker aan het werk zou zijn.

*Verzoeker is mede-eigenaar en bezit een aantal aandelen in de zaak. (zie bijlage)
Hij was enkel aanwezig in de verbruikzaal, maar niet in de keuken of achter de toog.*

Het klopt dan ook niet dat verzoeker op heterdaad werd betrapt voor illegale arbeid.

Verzoeker is dan ook geen gevaar voor de openbare orde, gezien er geen sprake is van een betrapting op heterdaad van zwartwerk.

Bovendien werd verzoeker niet gehoord omtrent het inreisverbod.

Verzoeker heeft niet de mogelijkheid gehad om de informatie waarop verwerende partij zich steunde voor het inreisverbod te bestuderen.

De rechten van verdediging van verzoeker werden dan ook geschonden.

In de beslissing wordt ook niet gemotiveerd waarom de duur van het inreisverbod 2 jaar bedraagt.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan de verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan nu hij "een gevaar voor de openbare orde (betekent) daar hij op heterdaad betrapt werd voor illegale arbeid" en dat de duur van het inreisverbod twee jaar bedraagt omdat "er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde (bestaat)" nu hij werd aangetroffen door de politie van de politiezone Vilvoorde. De verzoeker kan dan ook niet dienstig aanvoeren dat in de bestreden beslissing "niet gemotiveerd (wordt) waarom de duur van het inreisverbod 2 jaar bedraagt". De verzoeker maakt voor het overige niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

3.2.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Te dezen laat de verzoeker gelden dat hij *“ten onrechte (wordt) beschuldigd van zwartwerk”* en dat er geen enkele vaststelling is gebeurd van het feit dat hij aan het werk zou zijn. Hij stelt dat hij mede-eigenaar is en een aantal aandelen in de zaak bezit en wijst erop dat hij *“enkel aanwezig (was) in de verbruikzaal, maar niet in de keuken of achter de toog”*.

Het administratief verslag vreemdelingencontrole, opgemaakt door de politieambtenaar te Vilvoorde, vermeldt evenwel duidelijk dat de verzoeker werd aangetroffen tijdens een selectieve horeca-controle en mondeling aan de politiediensten verklaard heeft *“dat hij tewerkgesteld is en ook gerante is van het café”*. Dit verslag bevindt zich in het administratief dossier. De loutere bewering dat er geen enkele vaststelling is gebeurd van het feit dat hij aan het werk zou zijn en dat hij *“enkel aanwezig (was) in de verbruikzaal, maar niet in de keuken of achter de toog”*, vindt dan ook geen steun in het administratief dossier en volstaat bijgevolg niet om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te tonen. Evenmin vermag de loutere omstandigheid dat de verzoeker mede-eigenaar zou zijn van het betrokken café afbreuk te doen aan de vaststelling in het administratief verslag dat hij op heterdaad betrapt is op het verrichten van zwartwerk. De benoeming tot bestuurder van een vennootschap brengt immers niet *ipso facto* met zich dat geen (illegale) arbeid kan worden verricht. Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.2.3. Voor zover de verzoeker nog aanvoert dat zijn rechten van verdediging werden geschonden omdat hij *“niet gehoord (werd) omtrent het inreisverbod”* en hij *“niet de mogelijkheid (heeft) gehad om de informatie waarop verwerende partij zich steunde voor het inreisverbod te bestuderen”*, wordt erop gewezen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan en niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging in dit verband niet dienstig worden opgeworpen (cf. RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Bovendien laat de verzoeker na om *in concreto* aan te geven welke elementen hij, indien hij gehoord zou zijn geweest, dan wel zou hebben aangevoerd die zouden hebben kunnen leiden tot een andere beslissing, dan wel tot het uitblijven van de beslissing. De verzoeker beperkt zich tot een theoretische discussie die niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Tenslotte konden de verzoeker en zijn advocaat ingevolge artikel 39/61 van de Vreemdelingenwet gedurende de in de beschikking tot vaststelling van de rechtsdag bepaalde termijn ter griffie inzage nemen van het dossier om er de betreffende informatie te bestuderen.

Een schending van de rechten van verdediging kan niet worden aangenomen.

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.2.5. Het enig middel is ongegrond in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, met name de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

4. Korte debatten

4.1. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december

2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4.2. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing, met name de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN